

Sestry z vinice

*Zdědily vinici a s ní i novou rodinu.
Odváží se začít znovu?*

JOANN ROSSOVÁ

Válečný fotograf Jackson Swann se účastnil mnoha konfliktů – a po své smrti za sebou také jeden zanechal. Jeho tři dcery, každá s jinou matkou, právě zjistily, že po něm zdědily nejen podíl na vinici, ale především novou rodinu.

Tess po úspěšné kariéře dětské televizní hvězdy zažívá krizi a truchlí nad ztrátou otce, kterým celý život opovrhovala.

Charlotte, pravá jižanská dáma, se své kariéry naopak vzdala ve prospěch manželových politických ambicí. V nejhorší den svého života se dozvídá nejen to, že její zbožňovaný otec zemřel, ale také že má dvě sestry, o kterých nevěděla.

Natalie, dcera Jackovy milenky, o Tess a Charlotte vždy věděla a děsila se dne, kdy se s nimi setká.

Poté co sestry zdráhavě dorazí na vinici, jsou okamžitě okouzleny matriarchou rodu Swannových i nádherným okolím. Podaří se jim ale najít společnou řeč a odhalit rodinnou historii, která může změnit jejich život?

„Rodinná tajemství, prokreslené postavy a krásné prostředí dělají ze Sester z vinice bohatou a poutavou knihu. JoAnn Rossová v té nejlepším formě!“

– Sherryl Woodsová, spisovatelka

JoAnn Rossová
Sestry z vinice

JoAnn Rossová

SESTRY
Z VINICE

Přeložila Veronika Kratochvílová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

The Inheritance © 2021 by JoAnn Ross

Published by Harlequin Books S. A., USA

This edition is published by arrangement with
Harlequin Books S. A.

Translation © Veronika Kratochvílová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved including the right of reproduction
in whole, or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-648-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-647-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-208-0 (print)

Jako vždy Jayovi,
který v části našeho manželského slibu
„v nemoci i ve zdraví“,
jenž jsme si před mnoha lety vyměnili,
zašel mnohem dál.
Miluju tě.

Předmluva

Aberdeen, Oregon

Válečný fotograf Jackson Swann cestoval do temných a životu nebezpečných míst po celém světě, kam se většina lidí nikdy nepodívá. A ani nechce. Vyhýbal se kulkám a minometům, přežil havárii helikoptéry v Afghánistánu, v Nigeru ho zasáhla kulka jen pár centimetrů od srdce, a když se připojil k francouzské cizinecké legii v Mali, bodl ho smrtelně jedovatý štír.

Někteří z těch, kteří s ním po desetiletí pracovali, ho nazývali bezohledným. Zbrklým. Nebezpečným. Nad večerním pivem nebo jakýmkoli jiným alkoholem, který se v té které zemi, kde se všichni vyrojili, naléval, se ostatní fotografové a zahraniční novináři dohadovali, jestli si ten parchant Jackson Swann přeje umřít, nebo se jen považuje za nesmrtelného.

Vrhal do tak nebezpečných situací, kterým by se každý rozumný člověk zdaleka vyhnul, a když došlo na nejhorší, vyšel z toho živý a pokračoval dál. Honil se za další válečnou nebo jinou krizí jako narkoman za další dávkou.

Popravdě Jack nikdy nevěřil, že je nesmrtelný. Přesto, když se rozhlédl po klidných zvlněných kopcích, rozkvetlých třešních plných růžových květů, po akrech vinice,

přišlo mu ironické, že když během těch desetiletí smrtce tolikrát utekl, zabije ho nakonec agresivní a rychle se šířící rakovina plic.

To byl důvod, proč seděl na terase sídla *Chateau de Madeleine*, obrovského šedého kamenného domu, který postavil jeho otec Robert Swann pro svou milovanou válečnou nevěstu Madeleine, aby zmírnil její stesk po domově.

Oregonské údolí Willamette bylo nádherné místo. Ale nebylo Madeleininým domovem ve francouzském Burgundsku, kde vyrůstala a kde stále žila velká část její rodiny.

Rodina. Jack chápal, že pro mnoho lidí americký sen znamenal domek na předměstí se zeleným trávníkem, který bylo potřeba každý víkend posekat, bílý plot, šťastné, dobře živené děti a psa, který je s bezuzdnou radostí vítal pokaždé, když se vrátili z práce. Nebyl to špatný sen. Ale jeho sen to nebyl a nikdy nebude.

A jak by také mohl, když ho všude jako parta sténajících duchů pronásledoval syndrom přeživších? Ačkoli se v sobě Jack nenimral, uvědomil si, že morální dilema, které prožíval pokaždé, když se donutil emočně distancovat od krvavých scén zmatku a smrti, zachycených objektivem svého fotoaparátu, ho zanechalo příliš zlomeného, aby mohl cítit nebo se chovat jako normální lidská bytost.

Před deseti lety, když jeho silný a statný otec zemřel při rybaření na infarkt, zdědil Jack vinařství společně s matkou, která o každodenní běh rodinného podniku nejevila žádný zájem. Když veškerý dohled nad vinařstvím přepsala na něj, prohlásila Madeleine Swannová, že jejich dům je příliš velký pro jednu ženu, a přestěhovala se do malého domku pro hosty vedle zahrady, kterou založila první rok, co přijela do Oregonu. Zahrada byla zdrojem

zeleniny a bylinek, které používala při přípravě mnoha francouzských jídel, s nimiž vyrůstala.

Otec zanechal Jackovi na starosti dvě stě šedesát akrů vinic a dvacet akrů sadů. Protože se nechtěl a ani nemohl vzdát svých toulavých způsobů, usadit se a stát se pěstitelem vína a třešní, najal Jack Gideona Byrnea z vinařství Napa, nedávno ovdovělého otce pětileté dcery, aby se ujal jak role manažera, tak sklepmistra.

„Jsi si jistý, že nechceš, abych jim zavolaal?“ zeptal se poněkolkáté během posledních týdnů Gideon, když k němu kráčel s láhví vína a dvěma skleničkami.

„Jediný důvod, proč by mě Tess chtěla vidět, by byl, aby mě vyprovodila na cestu do pekla.“ Stejně jako Jack nikdy nemírnil dopad svých fotografií, nemírnil ani svá slova, ani neromantizoval svůj život. Neplánoval žádné dramatické scény, kdy se jeho tři dcery sklání se nad jeho smrtelnou postelí. Všechny už jsou dospělé ženy s vlastními životy.

„Nenapadlo tě, že by si s tebou třeba ráda promluvila? Když už ne z jiného důvodu, tak aby se zeptala proč...“

„Proč jsem ji opustil ještě před jejíma druhýma narozeninama a ani jsem se neohlédl? Jsem si jistě, že její matka jí řekla svou vlastní verzi příběhu. A je pravda, že odpovědi jsou tak zatraceně komplikovaný a čas na podobnou diskuzi už dávno uplynul.“ Na vykoupení bylo příliš pozdě.

Jack pochyboval, že by jeho nejstarší dcera měla zájem, i kdyby se jí to pokusil vysvětlit. Nemohla tušit, že ji po celé roky sledoval a obviňoval se, když se v pubertě a během dospívání tak veřejně vymkla jakékoli kontrole. Možná, že kdyby měla otce, který každý den přicházel domů na večeri, měla by normálnější a stabilnější život. Ne ten hollywoodský chaos, do kterého ji její matka uvrhla ještě před třetími narozeninami.

Už je to pryč, připomněl si. Cokoli, co by mohl své prorozené říct, by zdaleka nebylo dostatečné, a i tak by bylo příliš pozdě. Tess neměla žádný důvod cestovat kvůli němu do Oregonu, ale doufal, že jakmile tu on nebude, přemůže ji zvědavost. Jeho dcery by se měly poznat. Už bylo načase.

„Tak Charlotte,“ naléhal Gideon. „S Blanche jste stále ještě teoreticky manželé.“

„*Teoreticky* je přesný.“ Dlouholeté odloučení od jeho jižanské snobské ženy jim oběma vždy vyhovovalo. Podle jejich předsvatební smlouvy Blanche pokračovala ve svém privilegovaném životě v Charlestonu, aniž by ji zatěžoval manžel na plný úvazek, který stejně sotva kdy býval doma. Informovala ho, že rozvod nepřichází v úvahu. A kdo by jí vyčítal, že čas od času měla diskrétní aférky? On rozhodně ne.

„Myslím, že by Charlotte měla dostat příležitost se s tebou rozloučit. Kolikrát jsi ji viděl od doby, co šla na vysokou? Možná dvakrát za rok?“

„Už na mě zase tlačíš,“ odsekl Jack. Sakra, člověk by si myslel, že bude mít možnost v klidu umřít, aniž by ho někdo neustále prudil. „Ačkoli z těch tří to asi nejvíc raní Charlotte,“ připustil.

Jeho prostřední dcera byla vždycky rozkošná holčička. Při těch vzácných příležitostech, kdy se vrátil zpět do Charlestonu, mu běžela do náručí, aby dala tatínkovi, sladkou, mokrou pusou, a vlasy za ní vlály jako zářivá zlatá vlajka. Nebo když se zastavil v Savannah, kde studovala na škole umění a designu, aby ji vzal na večeři.

„Ta holka po Blanche nezdědila sílu ocelové magnólie.“ Protože vyrůstala s matkou, která dokázala najít chybu i v největších maličkostech, snažila se Charlotte vždy všem zavděčit a tato část její osobnosti se rozjela na plné obrátky pokaždé, když přijel do města. „A klidně si myslí,

že jsem zbabělec, ale nechci být u toho, až se její vysněný svět zborčí.“ Měl podezření, že mnozí lidé v úzkém společenském kruhu, ve kterém se jeho dcera pohybovala, znali tajemství, jež odhalil soukromý detektiv, kterého si najal.

„A co Natalie?“ tlačil dál Gideon. „Nemá jediný důvod být na tebe našťvaná. Ale vsadím se, že bude, pokud umřeš bez jediného slova varování. Zvláště když loni ztratila matku.“

„Což je přesně ten důvod, proč ji toho chci ušetřit.“

Josette Seuratovou, černovlasou tmavookou matku své nejmladší dcery, která měla francouzské a jamajské kořeny, potkal, když zpívala v klubu ve čtvrti Oberkampf v pařížském jedenáctém okrsku. Zamiloval se do ní na první pohled a druhého rána věděl, že žena, s níž strávil noc vášnivým milováním, je nejen jeho první skutečná láska, ale také jediná žena, kterou kdy miloval. Ačkoli se nikdy nevzali, tvořili pár, a přesto si ponechávali volnost a vlastní život. Po celých dlouhých dvacet šest let. Po celou dobu, navzdory pokušení krásných žen po celém světě, jí Jack zůstal věrný. A nikdy neměl nejmenší pochybnosti, že i Josette jemu.

Byla tak plná života, že ho její náhlá smrt po mozkové embolii tvrdě zasáhla. Ačkoli Jack okamžitě odletěl ze Sýrie do Paříže, aby se zúčastnil pohřbu v kostele postaveném za vlády Napoleona III., byl příliš pohlcen vlastním zármutkem a únavou, než aby poskytl emoční podporu a útěchu, kterou si jeho třetí dcera zasloužila. Z únavy, kterou připisoval pásmové nemoci, se nakonec ale vyklubala rakovina.

„Smrt Josette je hlavním důvodem, proč sem nepotáhnu Natalie, aby sledovala, jak umírám. A klidně se můžeš přestat snažit ve mně vyvolat pocit viny, protože moje rozhodnutí je konečný, stejně jako včera. A především.“

A pokaždý, když jsi to během posledních týdnů vytáhl. Stačí, že jsi mě přinutil natočit ty zatracený videa. Jako bych byl nějaký dokumentarista.“

Podle Jackova názoru byli dokumentaristé vypravěči příběhů, kteří se nenaučili upravovat videa. Jak těžké bylo strávit kdekoli od dvou do desíti hodin vyprávěním příběhu, který on dokázal zachytit v jedné perfektně načasované fotografii?

„Celková délka všech tří videí je jen dvacet minut,“ namítl Gideon.

Byly chvíle, kdy Jack zvažoval, že ten chlap musí mít svatou trpělivost. Což je pravděpodobně nutné, pokud se rozhodnete strávit svůj život sledováním toho, jak rostou hrozny, a pak čekat roky na víno, které z těch hroznů vyrobíte. Bez Gideona Byrnea a jeho vedení by Jack pravděpodobně vinařství už dávno prodal jednomu ze sousedních vinařů s výhradou, že si jeho matka bude moci ponechat domek pro hosty společně s větším domem, který nesl její jméno. Kdyby to býval udělal, litoval by teď, že nemá žádné vzkvétající dědictví, jež by mohl předat svým dcerám.

„Celkový čas vychází ani ne deset minut na dceru. Což se zdaleka nepřibližuje dokumentárním pořadům Kena Burnse¹,“ upozornil ho Gideon.

„Líbily se mi Burnsovy pořady o baseballu,“ přiznal Jack neochotně. „A ty o country hudbě. No sakra, ještě aby nebyly dobrý, vzhledem k tomu, že mu trvalo osm let, než je dokončil.“

Jackova první Pulitzerova cena byla nepochybně hlavně o štěstí a o tom, že byl ve správný čas na správném místě. Pořízení dalších snímků hodných ocenění věnoval

¹ Ken Burns – americký dokumentarista proslulý jako tvůrce „efektu Kena Burnse“ za použití archivních fotografií.

větší péči, ale přestože obdivoval Burnsovu práci, nikdy neměl trpělivost, aby na jednom projektu strávil tolik času. Jeho francouzská matka tvrdila, že se narodil jako *pierre roulante* – valící se kámen – s nutkáním být neustále v pohybu. Což neprospívalo rodinnému životu a bylo důvodem, proč jeho první i druhé manželství ztroskotalo. Nikdy nemohl být manželem, jakého jeho dvě velice rozdílné manželky očekávaly.

„Věříš v posmrtný život?“ zeptal se.

Gideon si dal s odpovědí načas a rozhlížel se po vinohradu. „Rád bych věřil, že existuje. Když jsem tak strašně brzy ztratil Becky, bylo by hezké věřit, že se zase sejdem, někde, nějak.“ Pokrčil rameny. „Na druhou stranu jsou dny, kdy si myslím, že jsme možná měli jen jeden pokus.“

„Josette mě včera v noci zase navštívila.“

„To jsi musel mít radost.“

„Vždycky mám.“

Ačkoli měl Jack podezření, že Gideon věří, že trpí předsmrtnými halucinacemi, vídal svou pravou lásku víc a víc. A nejen ve spánku, kdy se objevovala, aby zklidnila noční můry, které ho trápily celé roky, ale občas se objevila i uprostřed dne. Nebo se ráno probudil, viděl ji sedět na kraji postele a cítil, jak ho svou hebkou rukou hladí po čele. Až přijde smrt, vezme ho Josette za ruku a povede ho, ať už to bude kamkoli, stejně jako ho vedla ke své posteli té první noci? Noci, kdy úplněk stříbrně svítil skrze okno a on zjistil, jaký je rozdíl mezi sexem a milováním.

Chvilí seděli a popíjeli Rulandské modré ročník 2006, které Gideon přinesl. Nemluvili. Jack proklínal únavu, která byla den ode dne silnější. Ještě horší bylo, že ztrácel pocit, že je sám sebou. Už se necítil jako muž, který se připojil k jednotkám během invaze v Iráku na cestě do Bagdádu. Nebo jako ten, kdo pořídil fotky Fallúdži, za něž získal další Pulitzerovu cenu.

Vždy trval na tom, že věk je jen číslo a že zvládal vše, co zvládali mnohem mladší fotoreportéři, z nichž mnozí se podle jeho názoru vyhýbali riziku až příliš na to, aby mohli obstát v tomto oboru. Ale za poslední měsíce ho věk dohnal. Pronásledovala ho jeho stará sokyně, smrt, která se k němu plížila zezadu, aby ho konečně dostihla.

„Tohle je zatraceně dobrý víno.“ Jack zvedl láhev. Skrz tmavě zelené sklo pronikl sluneční paprsek, který se prodíral přes deštivá mračna a víno se rozzářilo jako tekuté rubíny. „Jedno z mých nejlepších rozhodnutí, mezi všemi ostatními v životě, který jsem poslal, bylo najmout tě.“

„Jedno z mých nejlepších rozhodnutí bylo nechat se od tebe ukecat, abych se přestěhoval z Napy do Oregonu,“ odpověděl Gideon. „Skutečnost, že jsi pro mě a Aubrey nechal postavit dům, než jsme sem přijeli, mě přesvědčila, že to myslíš vážně. A že to není jen dočasné.“

„Udělal jsem si menší průzkum a lidi říkali, že v tomhle oboru jsi nejlepší. Nejen díky tvé dvouleté praxi v Burgundsku, ale taky proto, že jsi údajně kouzelník.“

„Lidi přehánějí.“

„O týchle možnosti jsem taky uvažoval, ale rozhodl jsem se, že pokud tvé schopnosti s hrozny jsou skutečný aspoň z poloviny, stále se nacházíš na pomyslný špičce elitní pyramidy. Takže jsem tě najal pro tvé schopnosti. Jak ve vinařství, tak v řízení.“ Jack mluvil s námahou a každý nádech ho bolel. „Měl jsem v úmyslu držet se stranou od obchodu.“

„Což jsi taky dodržel.“

„Jsem dost chytřej na to, abych věděl, co neumím. A je-diný, co jsem tenkrát o víně věděl, bylo, jak se pije. Ale za posledních deset let ses stal mým nejbližším přítelem. Možná i dokonce synem, kterýho jsem nikdy neměl.“

Jack měl pocit, že se topí a znovu se rozkašlal ve snaze uvolnit plíce postižené roky naftového kouře, prachu a cigaret. „Pravděpodobně jsem ti to měl říct už dávno.“

„Všechno by to zkomplikovalo.“

„Pravděpodobně. A i když ses tomu možná vyhnul, podle toho, jak se to vyvine s holkama, budeš asi čelit zatím největší komplikaci.“

„Dopadne to dobře,“ ujistil ho Gideon.

„Věřím ti.“ Muselo to dobře dopadnout. Protože jestli jeho plán nezafunguje, to, co generace Swannů budovaly, bude ztraceno.

Postavil se na nohy, poplácal Gideona po rameni a s pocitem, že stoupá na Mount Everest, došel několik metrů k domku pro hosty, aby se naposledy rozloučil se svou matkou. Jednou z mnoha věcí, kterých litoval, bylo to, že se po většinu svého dospělého života držel stranou od vinice.

Dveře otevřela Rose Whiteová, která kromě toho, že vyrůstala na vinici, strávila také dvacet let jako zdravotní sestra v armádě. Když odešla do důchodu, nastoupila v *Maison de Madeleine* jako hospodyně. Přivítala Jacka s úsměvem.

„Tvoje maminka si na chvíli zdřímla, ale zrovna jsem se chystala ji probudit, aby spala v noci. Většinu rána těsně před tím, než začalo pršet, trávila venku se skicákem a kreslila změny, které chce udělat ve své bylinkové zahradě. Rozhodně doufám, že budu mít tolik energie, až mně bude devadesát šest.“

„Vždycky trvala na tom, že tajemství dlouhověkého a dobře prožitého života je sklenička vína denně.“

„To nebudu rozporovat,“ řekla Rose. „Zvlášť pokud víno pochází z naší vinice.“

Jack potichu otevřel dveře, aby matku neprobudil. Akvarelové obrazy vinice ve všech ročních obdobích visely

na zdobných fialových zdech, které odrážely odstíny hroznů, které ji obklopovaly po celý život. Desky stolů a dřevěná komoda vyrobené ze stromů poražených na pozemku, aby se vytvořil prostor pro původní sady, byly plné rodinných fotografií včetně dvou svatebních. Jedna byla pořízená ve starém kamenném kostele ve Francii, druhá pod altánem pokrytým zelení zde na pozemku Swannů. Když si Jack tiše přitáhl židli k posteli, měla zavřené oči.

„Nespala jsem,“ vyhrkla v okamžiku, kdy se posadil. „Jen jsem odpočívala. Kdybych spala, jak bych mohla vědět, že jsi přišel?“

Vzal ji za ruku plnou stařeckých skvrn a snažil se nevnímat, že i když byla schopná trávit hodiny venku, procházet se zahradou, plánovat letní sklizeň, vypadala mnohem křehčí, než když přijel naposledy. Lámalo mu to srdce, které mnozí tvrdili, že nemá. Držel ji za ruku, na které měla jen jednoduchý zlatý prstýnek, který jí jeho otec navlékl před desítkami let.

„Zdálo se mi o tvém otci.“

„Doufám, že to byl krásný sen.“

„Byli jsme zpátky ve Francii během té doby, kdy se ukrýval v našem sklepě. Byl to ten okamžik, kdy jsem s jistotou věděla, že ho miluju. Generace tvého otce byla označována za největší generaci, protože zachránila svět.“

„Nebyl to jen táta, kdo riskoval svůj život.“

Jeho matka byla skutečnou válečnou hrdinkou, která se přidala k Makistům – venkovským partyzánským skupinám francouzského odboje – a byla oceněná francouzskou *Médaille de la Résistance*, britským Jiřího křížem, nejvyšším oceněním udělovaným civilistům, rovnajícím se Viktoriinu kříži ozbrojených složek, a americkou Medailí cti.

„Dělala jsem jen to, co jsem musela,“ trvala na svém, jako pokaždé, když došlo na toto téma. „Ale chtěla jsem

tím říct, že svým způsobem jsi úplně stejný hrdina jako tvůj tatínek.“

Protože nechtěl, aby se jejich poslední slova změnila v hádku, Jack jen pokrčil rameny.

„Jsi,“ trvala na svém. Její pohled byl plný odhodlání, které udrželo naživu její rodinu, jeho otce a spoustu dalších, a silné vůle, která pomohla zachránit její zemi.

„Díky tvým fotografiím si svět uvědomuje zlo, které stále existuje,“ pokračovala. „Svým způsobem jsi strávil celou svou dospělost riskováním života za záchranu světa. Jsem na tebe tak pyšná, *mon fils*.“

„Děkuju, mami.“ Poslední slovo musel protlačit skrz knedlík v krku.

„Není to fér,“ stěžovala si. „Žádný rodič by neměl přežít své dítě.“ Vydechla a oči se jí zaleskly slzami. Slzami, kterým se tolik bránila. „Ale samozřejmě, jak mi tvůj otec tak často připomíná, život není vždy spravedlivý.“

Když použila přítomný čas, Jacka napadlo, jestli se jí jeho otec zjevuje stejně jako jemu Josette. Z čela jí něžně uhladil pár pramínek stříbrných vlasů, které kdysi bývaly leskle kaštanové. „Musím jít.“

„Já vím.“ Vzala ho za ruku a přitáhla si ji ke svým rtům. „*Aller avec dieu, mon fils*.“ Jdi s Bohem, můj synu. Po všech těch letech v Oregonu její angličtina zněla téměř jako od rodilé Američanky, i když měla stále lehký francouzský přízvuk. Když se ale rozrušila, byla unavená nebo ve stresu, sklouzávala ke svému rodnému jazyku.

Když Jack odcházel z místnosti, jeho oči byly zalité slzami.

„Jak to šlo?“ zeptal se Gideon, který na něj čekal ve společenské místnosti hlavního domu.

„Líp, než jsem doufal. Mluvila o tátovi. Kdyby nezemřel, byli by svoji přes sedmdesát let. Zajímalo by mě, jak to sakra dokázali.“ Ta představa se Jackovi zdála stejně nemožná jako dosažení míru na Zemi.

Jack se rozkašlal, dlouhým a bolestivým kašlem, u nějž měl pocit, že mu snad roztrhá plíce. Přestože byl tak často obklopen smrtí, o té vlastní nikdy moc nepřemýšlel. Ale když mu sdělili jeho diagnózu, okamžitě se rozhodl vrátit domů. Přesto ale nechtěl zemřít v tomto domě, kde vyrůstal. Nechtěl, aby při pohledu na dům jeho dcery myslely na smrt a utrpení, ale doufal, že by mohly objevit kořeny rodiny Swannů, na jejichž zkoumání si nikdy neudělal čas. Raději se rozhodl pro místní hospic, až si jeho tělo řekne.

„Zavez mě do Passages,“ řekl, jak vyšli ze dveří. Když se rozhlédl po vinohradech až k místu, kde se nad mraky majestátně tyčil ledový vrchol Mount Hoodu, přestalo pršet. „Už je čas.“

Gideon zavolal z hospice Rose a řekl jí, že tam stráví noc. Noc, která jak mu sestra řekla, bude pravděpodobně poslední v životě jeho zaměstnavatele a přítele. Ačkoli všichni v *Maison de Madeleine* věděli, že se to blíží, hlas šedesátileté ženy se zadržával, když ho ujistila, že pokoj jeho zaměstnavatele uklidí.

„Bude také potřeba připravit tři pokoje v křídle pro hosty,“ řekl. „Možná budeme mít společnost.“

„Děvčata,“ hádala.

„Uvidíme.“

„Měla bych začít chystat jídlo na pohřební hostinu.“

„Jack říkal, že nechce žádný povyk.“

„Jack tu nebude, aby si mohl stěžovat. Jeho dcery možná budou mít jiný názor,“ namítla. „Jedna je slavná herečka a spisovatelka, další je z jižanské smetánky a třetí je Francouzka. Tam si na to potrpí.“ Ne že by Rose někdy ve Francii byla, alespoň o tom Gideon nevěděl. „A víte, že spousta lidí z údolí se bude chtít zastavit, aby oslavila život pana Jacka.“